

sai hoiatatud, oli veel õigel ajal saanud peatada. Uga asjata otsti ja häüti teemahti, kes patroni oli pannud, kuni teda viimaks teedärest kraawist minestuses leiti.

Ta oli mitu nädalat haigete majas raste haiguse käes maas, siis kui terwis jälle käes, tuli ta tagasi oma wabimajakasessse selle südant kosutawa teadmiseega, et ta oma kohust oli täitnud.

Raudtee walitsuse poolest anti temale tasumist nii hoolda kohusetäitmise eest ja warsti sai ta aumärku oma truu teenistuse pärast. Tema naene oli omaist hirmumisest ta jälle toibunud ja näüd elawad nad jälle nagu ennegi ise enese arasalgamisega, rahulise meelega ja truu kohusetäitmise hoolega oma ühtikus wabimajakasess.

Rühise elulugu.

Graf Fedor Rostopshin, kes Moskwa linna põlema lastis ponna sel ajal kui Bonaparte Napoleon 1812 Moskwasse tuli, on oma eluloo nii lähidest ja tuumakalt kirjja pannud, et keegi teine seda lähemalt ja paremini enam tehtud ei saa. See elulugu on järgmine:

Esimene peatükk: Minu sündimine. Aastal 1763 märtsikun 23. päewal tulin ma pimedusest selle maailma walgusesse. Mind möddeti, kaaluti ja risiiti. Ma sündisin ilma, ilma et teada oleks olnud, mis terwis. Ja minu wanemad tänastwad Jumalat, ilma et teadistwad, mis eest. — Teine peatükk: Minu lastwatamine. Mulle õpetati kõiki seltsi asjade ja iga seltsi keelte tundmist. Mõni pidas mind õpetatud meheks, mõni narriks. Minu peo oli üks korratu raamatulogu, mille tarwis mul ise wõti mitte ikka läe pärast ei olnud. — Kolmas peatükk: Minu hädaannatamised. Esite piinastwad mind minu õpetajad, siis minu singsepä, kes mulle laopaid tegiwad, mis mulle mitte parajad ei olnud. Pealeselle waewastwad mind naesterahwad, auwabnus, jooksja haigus ja minu mälestused. — Neljas peatükk: Pundus-

sed. Kolme suurt inimlikku ihaldust: wargust, priiskamist ja uhkust olen ma ainult teiste juttu järele tunnud ja seega on need mul ikka pundunud. — Viies peatükk: Jesugused elua osad. Kolmekümmemal eluaastal olen ma tantsule, neljakümmemal armastusele, wiiekümmemal awalikule arwamisele selga pöörnud. Kuuekümmemal aastal olen ma mõtlemise seisma jätnud ja seega on minust tarf, ehl mis üks ja seesama, enese armastaja saanud. — Kuues peatükk: Minu elukombe pilt. Ma olin langekaelne kui hobueesel, tujukas kui ellitatud nätarloos, rõõmsameeleline kui lapsuke, laisil kui laisielojas, tegew kui Bonaparte, ja seda kõiki nii kui juhtus. — Seitmes peatükk: See mis ma olin ja see mis ma oleksin wõinud olla. Ma ei olnud sõbruse ja usalduse wastu mitte tuim; ja kui ma kuldset ajal oleksin ilma tulnud, siis oleks minust ehl läbi ja läbi hea inimene saanud. — Kaheksas peatükk: Muusad põhjused. Iialgi ei ole ma ühe paariteitmise juures oma nõuga wabel olnud; iialgi ei ole ma kellelegi üht kofka ega arsti soowitanud, sedamööda ei kellelegi elu kallate tikkunud. — Üheksas peatükk: Mis ma armastasin pidast. Ma armastasin weikseid seltskondasid ja lätsin heameelega metsa jalutama. Ma olen ikka ilma tahtmata suur päikese auastaja olnud, ja tema loojaminek on mind ikka wäga kurwaks teinud. Wärwidest armastasin ma sinist wärwi, sõõtidest elojaliba, jootidest wärsket wett ja näitemängudest lusti ja nalja mängu. Meeste ja naesterahwa nägudest oliwad mulle meelt mööda labte olefuga waimutad näüd. Käärakad inimesed, olgu meeste ehl naesterahwad, oliwad minu meelest iseäraniis kenad, mispärast, sellest ei ole ma iialgi aru saanud. — Kümnes peatükk: Mis mulle wastu meelt oli. Wastu meelt on mulle ikka olnud narrid, wedelejad ja kawalaste sobitajad naesterahwad; wastumeelt kõik, mis edewa loomuswastalise olefuga. Ma tundsin meelehaledust meestest ja naestest, kes oma palet wärwidega launistastiwad, põlastuse tundmust sünnitastwad rotid, liöödi napsid, üleilmiliste asjade nurimine ja jällestust wihased elojad ja kohtu tallitus. — Wiimne peatükk: Ma ootan surma ilma hirmuta ja